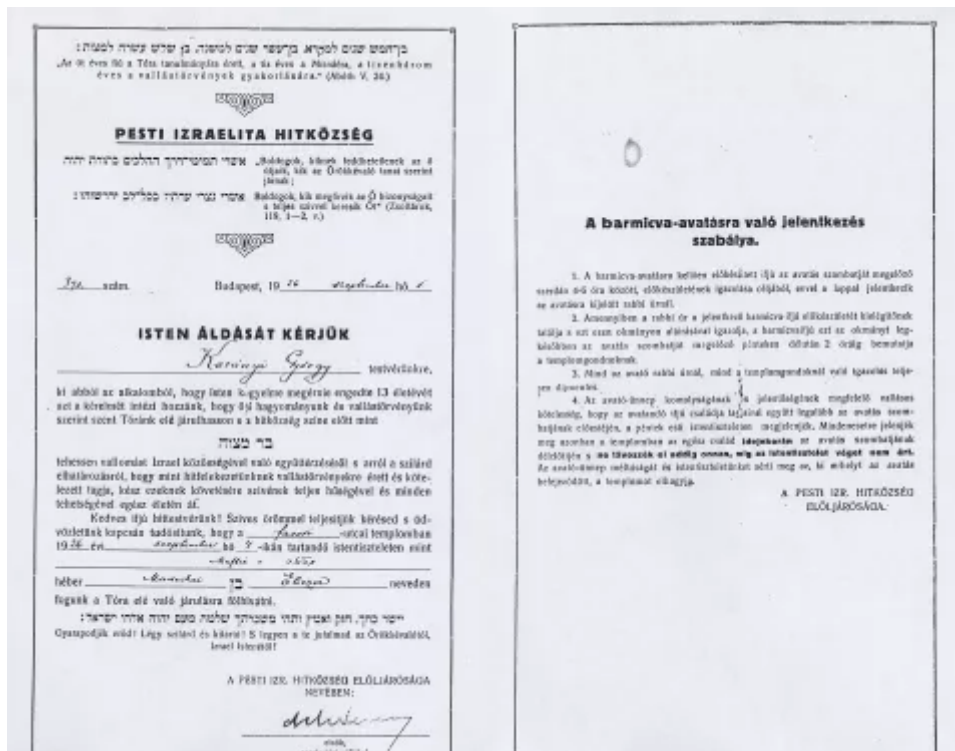

Korányi György Barmicva Avatási Papírja

13 éves koromban énekes máftír voltam a fiúárvaházi zsinagógában megtartott barmicva avatáson.

Anyai nagyszüleim - akikkel együtt laktunk a szüleimmel - vallásos, de nem túlzó zsidók voltak. Nagymama nem vezetett kóser háztartást, de péntek este gyertyát gyújtott, és az ünnepeket is megtartotta. Újévkor és Jom Kippurkor az Izabella utca egyik lakásában kialakított pótimaházba vettek helyjegyet, és ott imádkoztak. Sok ilyen pótimaház volt, mert a nagy zsinagógák nem tudták az összes, ünnepelni vágyó zsidót befogadni. Sóletot is főztünk, maceszt is, de csak alkalmanként. Apám nem is éhezhetett hosszúnapi, az orvosa megtiltotta, hiszen fekélye volt. Disznóhúst nem ettünk, csirke, kacs, liba volt a húsetel. A húsvétra nem emlékszem, de karácsonyfánk nem volt, csak a háború után a feleségemmel állítottunk fát, amit akkoriban melaszból készített golyócskákkal díszítettünk fel.

Én anyám kérésére érettségiig tfilint raktam fel, és úgy imádkoztam reggel és este. Zsinagógába péntek este és szombat délelőtt a fiúárvaházba jártunk, mert ott volt hittanárunk dr. Schmelczer Izsák, a főrabbi. Vásott kölykök voltunk. Szombaton fent a karzaton röhögtünk, és már előre mondtuk a prédikáció szövegét, amit a főrabbi a béráltaknak és hozzátartozóiknak mondott. Jártunk egyébként a Csáky utcai és a Dohány utcai zsinagógákba is. A Dohány utcában Székely Mihály énekelt, Wehner Géza orgonált nagy gyönyörűségünkre. Abrahamssohn Manó főkántor éneke és Hevesi Simon főrabbi prédikációi is örök élményt adtak.